

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ἅγιος Μάρτυρ Λεοδεγάριος (ἢ Λέγερ), Ἐπίσκοπος Ὠτὲν † 2α Ὀκτωβρίου 679

Ὁ Ἅγιος Λεοδεγάριος (ἢ Λέγερ) ἦταν γόνος ἀρχοντικῆς καὶ ἰσχυρῆς οικογενείας Φράγκων τῆς Βουργουνδίας¹.

Ἐκτύπωμα
τοῦ Ἁγίου
σὲ νόμισμα ΙΖ' αἰ.

Ἀπὸ παιδιῖ ἤδη ἔβαλαν αὐτὸν στὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο τοῦ Κλοταίρου Β' (584-629) καὶ τὸν ἀνέθρεψαν οἱ γραμματεῖς τοῦ Ἀνακτορικοῦ Σχολείου, τὸ ὁποῖο προετοιμάζε τοὺς υἱοὺς τῶν ἀρχόντων γιὰ τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τοῦ Βασιλείου. Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐπισκέψεως στὸν θεῖο του Διδόνα, Ἐπίσκοπο Πικταβίου (σημ. Πουατιέ), ἐνίωσε τὴ θεία κλήση καὶ ἔγινε Ἀρχιδιάκονός του.

Χάρις στὴν καθοδήγηση τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐνεφύτευσε τὶς ἀρχές τῶν ἀρετῶν καὶ τὴν ἀγάπη τῆς παρθεσίας, ὁ νεαρὸς Διάκονος ἔκανε νὰ λάμψει μέσα του ἡ εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ κατέστησε τὸ σκῆνωμά του ζῶντα ναὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μέριμνα γιὰ τὶς ὑλικές ἀνάγκες τῆς Ἐπισκοπῆς, ὁ Λεοδεγάριος συχνὰ ἀντικαθιστοῦσε τὸν θεῖο του στὸ κήρυγμα.

Ὄταν ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, νόμιζες πὼς ἀκουγες ξανὰ τὸν Ἅγιο Ἰλάριο τὸν Μέγα († Μνήμη: 13ῃ Ἰανουαρίου, βλ. *ἔδω*), καὶ τὸ ἐκκλησίασμα εὐχαριστοῦσε τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔστειλε τέτοιο ἀπόστολο.

Μετὰ τὴν χειροτονία του σὲ Πρεσβύτερο, ἀποσύρθηκε στὸ πτωχὸ καὶ ἐλάχιστο γνωστὸ Μονύδριο τοῦ Ἁγίου Μαξεντίου, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ ἀφιέρωνε τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς του στὴν προσευχή

καὶ στὴ θεωρία τῶν οὐρανίων πραγμάτων. **Σύντομα** ὁμως προήχθη σὲ Ἡγούμενο καὶ ἐπὶ μία ἑξαετία διοίκησε μὲ σύνεση τὸ Μονύδριο.

Τὸ 663, ἡ Ἁγία βασίλισσα Βαθίλδη († Μνήμη: 30ῆ Ἰανουαρίου), ἡ ὁποία εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀντιβασιλεία τῶν ἐνωμένων βασιλείων τῆς Νευστρίας καὶ Βουργουνδίας, θέλησε νὰ τὸν κάνει συνεργάτη τῆς στὴν ἀναστήλωση τοῦ βασιλείου καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Λεοδεγάριο νὰ ἐγκαταλείψει τὴν ἡσυχία τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ νὰ γίνεи Ἐπίσκοπος τῆς Ὠτὲν στὴ Βουργουνδία.

Ἀμέσως μετὰ τὴ χειροτονία του, ὁ νέος Ἐπίσκοπος συνεκάλεσε Σύνοδο γιὰ νὰ ἐπαναφέρει τὴν τάξη στὴν διαιρεμένη Ἐπισκοπή του καὶ γιὰ νὰ ἐπανορθώσει τὶς καταχρήσεις ποὺ εἶχαν λάβει χώρα κατὰ τὸ διάστημα ποὺ χήρευε ὁ Ἐπισκοπικός Θρόνος. **Καταδίκασε** ἐπίσης τὶς αἱρέσεις τοῦ Μανιχαϊσμοῦ καὶ τοῦ Μονοθελητισμοῦ, καὶ ἐπέβαλε τὴν τήρηση τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου στὰ Μοναστήρια. **Στὴν** συνέχεια, ἀναστήλωσε τὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς πόλεως, ἀφιερωμένο στὸν Ἅγιο Ναζάριο, καὶ προέβη σὲ ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Συμφωριανοῦ τοῦ πολιοῦχου τῆς Ὠτὲν († Μνήμη: 22α Αὐγούστου).

Ὁ ζήλος του γιὰ τὸν ἐξωραϊσμό τῶν Ναῶν τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας δὲν συγκρινόταν παρὰ μὲ τὴν μέριμνά του γιὰ τοὺς πτωχοὺς, γιὰ τοὺς ὁποίους ἴδρυσε πολλὰ πτωχοκομεῖα, ὅπου γινόταν τακτικὰ διανομὴ συσσιτίου. **Τὸν** Καθεδρικὸ Ναό, ὅπως καὶ ὅλες τὶς ἄλλες Ἐκκλησίες τῆς πόλεως, τὶς ἐπᾶνδρωσε μὲ Κληρικούς ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ διάγουν βίο κοινοβιακό, βασισμένο στὴν ἀκτημοσύνη καὶ στὴν ὑπακοή, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐκπαίδευε στὸ κήρυγμα καὶ στὴν διδασκαλία τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος. **Ἐπὶ** πλέον, ἐπισκεύασε δημόσια κτήρια καθὼς καὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως. **Μὲ** πατρικὴ στοργὴ ἐπαγρυπνοῦσε γιὰ τὶς ὑποθέσεις τῆς πόλεως ὅπως καὶ γιὰ τὶς ψυχὰς τῶν πολιτῶν.

Μὲ τὶς διοικητικὲς αὐτὲς ἀρετὲς ὁ Λεοδεγάριος ἀπέκτησε μεγάλη ἐπιρροή στὴν αὐλὴ τῆς Βουργουνδίας καὶ ἀσκοῦσε ἀποφασιστικὴ ἐπίδραση στὴν Ἁγία Βαθίλδη. **Ἡ** ἐπιρροή αὐτὴ κατέστη

ἀκόμη περισσότερο σωτήρια, ὅταν ὁ Ἐβροῖν, αὐλάρχης τοῦ οἴκου τῆς Νευστρίας, ἀπὸ προσωπικὴ φιλοδοξία ὀρμώμενος, ἐπεδίωξε νὰ ἐπιβάλει τὴν ἐξουσία του στὰ δύο βασίλεια τῆς Νευστρίας καὶ τῆς Βουργουνδίας. **Γιὰ** νὰ ἐπιτύχει τοὺς σκοποὺς του, ἀπομάκρυνε τοὺς ἐπι-

Ἁγία Βαθίλδη.

Νόμισμα μὲ τὸ ἐκτύπωμα τοῦ Ἐβροῖν.

σκοπούς συμβούλους τῆς Βαθίλδης καὶ ἔβαλε νὰ δολοφονήσουν τὸν Ἐπίσκοπο Παρισίων Σιγοβεράνδο (664)· κατόπιν, ἀνάγκασε τὴν Ἄγία νὰ ἐγκαταλείψει τὴν ἀντιβασιλεία καὶ νὰ ἀποσυρθεῖ στὴ Μονὴ Σέλλες. **Ἔ**μνε μόνον ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ὠτέν, ὁ ὁποῖος ἀντιστεκόταν στὶς ἡγεμονικὲς βλέψεις του καὶ ὑπερασπιζόταν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Βουργουνδίας.

Ἦταν ὁ Ἐβροῖν θέλησε νὰ ἐνθρονίσει τὸν Τιερρὸ Γ' Ἡγεμόνα καὶ τῶν δύο βασιλείων, οἱ ἄρχοντες τῆς Βουργουνδίας ἐξεγέρθηκαν ἐναντίον του (673). **Φ**οβούμενος γιὰ τὴν ζωὴ του, ὁ Ἐβροῖν ἰκέτευσε ἔλεος, καὶ μετὰ ἀπὸ μεσολάβηση τοῦ Ἁγίου Λεοδεγαρίου ὑποχρεώθηκε ἀπλῶς νὰ ἐνδυθεῖ τὸ μοναχικὸ Σχῆμα στὸ Ἀββαεῖο τοῦ Λουξέιγ.

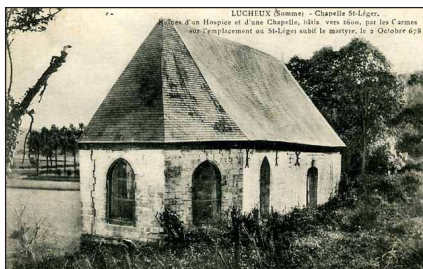
Ἦ νέος Βασιλέας Χιλδέριχος κάλεσε τὸν Ἅγιο Ἐπίσκοπο τῆς Ὠτέν νὰ συνεργασθεῖ μαζί του γιὰ τὴ συνένωση τῶν τριῶν φραγκικῶν βασιλείων, καὶ ἐκεῖνος χρησιμοποίησε ὅλη του τὴν σοφία καὶ σύνεση γιὰ νὰ ἐξαλείψει τὶς καταστροφικὲς ἐπιπτώσεις τῆς διακυβέρνησης τοῦ Ἐβροῖν. **Ἦ**ταν ὅμως ὁ Βασιλέας πῆρε γιὰ σύζυγο τὴ θυγατέρα τοῦ θείου του, ἀντίθετα πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνες, ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης ἄφοβα τὸν ἐπέπληξε αὐστηρά, καὶ εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας ἀπεσύρθη στὴν Ὠτέν.

Ἦ ἐχθροὶ του ὡστόσο δὲν ἔμειναν ἱκανοποιημένοι μὲ αὐτὴ τὴν ἀπομάκρυνση. **Τ**ὸν κατηγορήσαν ὅτι συνωμοτοῦσε κατὰ τοῦ Βασιλέως καὶ τόσο πολὺ συνδαύλισαν τὸ μῖσος τοῦ Χιλδέριχου ἐναντίον του, ὥστε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ὁ Βασιλέας, μεθυσμένος ἀπὸ κρασί καὶ μανιασμένος ἀπὸ ὀργή, κατευθύνθηκε πρὸς τὸν Καθεδρικὸ Ναὸ γιὰ νὰ θανατώσει τὸν Ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμή ἐτοιμαζόταν νὰ βαπτίσει τοὺς κατηχουμένους.

Ἀπαθής, ἀκτινοβολώντας τὴν παρρησία ἐκείνη πού δίνει ὁ Θεὸς στοὺς Μάρτυρες, ὁ Ἐπίσκοπος διόλου δὲν διέκοψε τὴν τελετὴ. **Π**ροχώρησε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν Βασιλέα, πού φώναζε κουνώντας τὸ σπαθὶ του. **Ἐ**άφνου, μὲ θεῖα ἐπέμβαση, ὁ Χιλδέριχος ἔχασε τὸ φῶς του, δὲν ἔβλεπε τὸν Ἐπίσκοπο καὶ κατέφυγε στὸ Ἐπισκοπεῖο. **Σ**τὸ τέλος τῆς τελετῆς, καθὼς ὁ Ἅγιος Λεοδεγάριος δὲν κατόρθωσε νὰ διασκεδάσει τὶς ὑποψίες τοῦ ἡγεμόνα καὶ νὰ τὸν φέρει στὰ λογικά του, ἀποφάσισε νὰ φύγει ὥστε νὰ γλυτώσει τὸν Βασιλέα ἀπὸ τὴν εὐθύνη γιὰ ἓνα ἔγκλημα πού θὰ βάραινε ὅλο τὸ βασίλειο. **Μ**ὴ μπορώντας νὰ συγκρατήσῃ τὸν δαιμονικὸ του θυμὸ, ὁ Χιλδέριχος ἔστειλε τοὺς στρατιῶτες του νὰ τὸν καταδιώξουν καὶ νὰ τὸν ὀδη-

Νόμισμα, τὸ ὁποῖο φέρει σκηνὴ ἀπὸ τὸ Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Λεοδεγαρίου (1518).

Παρεκκλήσιο, κτισμένο περίπου
 τὸ 1600, στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου
 τοῦ Ἁγίου Λεοδεγαρίου.

γήσουν ἐξόριστο στὸ Λουξέιγ, ὅπου ὁ
 Λεοδεγάριος συνάντησε ξανὰ τὸν
 Ἐβροῖν. **Κι** ἐνῶ ὁ Ἐπίσκοπος χαι-
 ρόταν ποὺ ξαναβρῆκε τὴν ἡσυχία
 τοῦ Μοναστηριοῦ, ὁ Ἐβροῖν νυχθη-
 μερὸν σχεδίαζε τὴν ἐκδίκησή του.

Μετὰ ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ
 Χιλδέριχος, τοῦ ὁποίου τὸ μῖσος
 ἐναντίον τοῦ Ἐπισκόπου διόλου
 δὲν εἶχε σβῆσει, διέταξε νὰ βγά-

λουν τὸν Λεοδεγάριο ἀπὸ τὸ Μοναστήρι
 γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν.
Ὅμως, οἱ ἀπεστελμένοι τοῦ Βασιλέως
 δὲν τόλμησαν νὰ τὸν ἀγγί-
 ξουν· τόσο πολὺ κατεπλάγησαν ἀπὸ
 τὴ σεβάσμια καὶ οὐράνια πα-
 ρουσία τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχη.

Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Χιλδέριχου
 (675), ὁ Ἅγιος ἀπελευθερώ-
 θηκε καὶ μπόρεσε νὰ ἐπιστρέψει
 στὴν Ὠτέν, ὅπου ἔγινε δεκτὸς
 μὲ δάκρυα χαρᾶς ἀπὸ τὸ ποίμνιό
 του, ἐνῶ ὁ Ἐβροῖν δραπέτευσε
 ἀπὸ τὸ Λουξέιγ καὶ μάζεψε τοὺς
 παλιοὺς συντρόφους του, ποὺ
 ξαναεμφανίσθηκαν ὅπως ξανα-
 βαγαίνουν τὰ φίδια ἀπὸ τὶς
 φωλιές τους τὴν ἀνοιξη. **Ὁ**
 Λεοδεγάριος ἐβγαλε τὸν
 Τιερρὸ ἀπὸ τὴ Μονὴ τοῦ
 Ἁγίου Διονυσίου, ὅπου τὸν
 εἶχαν φυλακίσει, γιὰ νὰ τὸν
 θέσει ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δύο
 βασιλείων. **Μόλις** ὅμως ὁ
 Ἐπίσκοπος ἐγκατέλειψε τὴ
 βασιλικὴ αὐλή, ὁ Ἐβροῖν
 ἀπομάκρυνε τὸν Βασιλέα καὶ
 σκότωσε τὸν αὐλάρχη. **Τρόμος**
 καὶ καταπίεση ἀπλώθηκε σ' ὅλο
 τὸ βασίλειο· ὁ Ἐβροῖν θανάτωσε
 ἑννέα Ἐπισκόπους καθὼς καὶ
 πλῆθος Ἱερῶν καὶ Μοναχῶν. **Γι**
 ἄλλη μιὰ φορά, μόνον ὁ
 Ἐπίσκοπος τῆς Ὠτέν ἀποτε-
 λοῦσε ἀπειλὴ γιὰ τὴν τυραν-
 νικὴ του δεσποτεία· ὡς ἐκ
 τούτου, ὁ Ἐβροῖν ἔστειλε
 στρατὸ νὰ πολιορκήσει τὴν
 πόλη ἀπαιτώντας νὰ τοῦ
 παραδώσουν τὸν Ἱεράρχη. **Ὁ**
 Ἅγιος Λεοδεγάριος κατάλαβε
 ὅτι εἶχε φθάσει ἡ ὥρα τῆς
 ἔσχατης δοκιμασίας· μοίρασε
 ὅλη τὴν προσωπικὴ του περιου-
 σία στοὺς πτωχοὺς καὶ κήρυξε
 νηστεία τριῶν ἡμερῶν, κατὰ
 τὴν ὁποία ὁ λαὸς ἰκέτευε τὸν
 Θεὸ με λιτανεῖες καὶ κοινὲς
 προσευχές.

Ὅταν συγκεντρώθηκε ὁ λαὸς
 στὸν Καθεδρικὸ Ναό, ὁ Ἅγιος
 πῆρε τὸν λόγο καὶ εἶπε· «Ἄν
 κάποιους ἀπὸ σᾶς πρόσβαλα
 μὲ λόγια ποὺ πλήγωσαν ἢ
 ζῆλο ὑπέρμετρο στίς ἐπιπλή-
 ξεις, τοὺς παρακαλῶ νὰ μὲ
 συγχωρήσουν. **Διότι** τὴν
 στιγμὴ ποὺ θὰ περπατήσω
 στὴν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου,
 στὰ ἴχνη τοῦ Σωτῆρος
 Χριστοῦ, πρέπει νὰ ἐνθυ-
 μοῦμαι ὅτι **μάταια** θὰ ὑπο-
 στεῖ κανεὶς τὸ μαρτύριο,
 ἂν ἡ καρδιά του δὲν εἶναι
 πλήρης θείας ἀγάπης». **Ἀμέσως**
 μετὰ, ἄρχισε μιὰ γενικὴ
 ἐπίθεση στὴν πόλη ποὺ κράτησε
 μέχρι τὴ δύση τοῦ ἡλίου.

Τὴν ἐπομένη, στὶς 26 Αὐγούστου, μὴ μπορών-
τας ν' ἀντέξει τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ λαός του θα ὑπέφερε
ἐξ αἰτίας του, ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης παρεδόθη, λέγον-
τας τὴν ἐξῆς προσευχή· «Σὲ παρακαλῶ, Παντο-
δύναμε Θεέ, ὅτι δόξης κατηξίωσας σήμερον τὸν
δοῦλον σου!». **Τ**ὸν ὀδήγησαν στὴν κορυφὴ ἐνὸς
λόφου, ἀπέναντι ἀπὸ τὰ τεῖχη· ὁ Ἅγιος Λεοδεγά-
ριος ἔψαλλε τοὺς ψαλμούς, χωρὶς νὰ ἀφήσει νὰ
τοῦ ξεφύγει κραυγὴ πόνου ὅταν τοῦ ἐξόρουξαν τοὺς
ὀφθαλμούς με ἀιχηρὰ σίδηρα.

Τῆ νύκτα ποὺ ἀκολούθησε τὴν πέρασε προσευχόμενος, εὐχα-
ριστῶντας τὸν Θεὸ ποὺ τοῦ στέρησε τοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς,
γιὰ νὰ λάμπει ἐντὸς του ἀκόμη λαμπρότερο τὸ ἄκτιστο φῶς τῆς
θείας Χάριτος.

Τὸν ἔστειλαν πρῶτα σ' ἓνα Μοναστήρι, ὅπου ἔμεινε δύο χρόνια
καὶ μετὰ τὸν ἔφεραν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ποὺ συγκάλωσε ὁ
Ἑβροῖν, με τὴν κατηγορία τῆς ἀπόπειρας κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Βασι-
λέως Χιλδέριχου.

Ἐβροῖν ἔβαλε κατ' ἀρχὴν τὸν Ἅγιο Ἐπίσκοπο νὰ περπατήσει
ἀνυπόδητος πάνω σὲ αἰχηρὲς καὶ κοφτερὲς πέτρες· ὕστερα, διέτα-
ξε νὰ τοῦ κόψουν τὰ χεῖλη, νὰ τοῦ γδάρουν τὸ πρόσωπο καὶ νὰ τοῦ
κόψουν τὴ γλῶσσα· κατόπιν ἐγύμνωσαν τὸν Ἅγιο καὶ τὸν ἔσυραν
στοὺς λασπωμένους δρόμους, πρὶν νὰ τὸν ἐκθέσουν στὴν πλατεία
τῆς πόλης, γεμᾶτο αἵματα καὶ λάσπες, ἀλλὰ ἀπαστράπτοντα ἀπὸ τὴν
δόξα τοῦ Μαρτυρίου.

Ἢταν τὸν ἐπεσκέφθη στὸ κελλί του ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ
Ἁγίου Συμφοριανοῦ, ὁ Ἅγιος Λεοδεγάριος συνομίλησε εὐκρινῶς
μαζί του παρὰ τὴν ἀπώλεια τῶν χειλέων καὶ τῆς γλῶσσας. **Τ**ὸν δέ-
χθηκαν φιλόξενα οἱ Μοναχοὶ τοῦ Φεκάν, ὅπου πέρασε εἰρηνικὰ δύο
χρόνια προσευχόμενος, ἐνθαρρύνοντας καὶ
νουθετώντας τοὺς πιστοὺς με τοὺς λόγους του.

Ἢβροῖν ὡστόσο, διψοῦσε πάντα γιὰ αἷμα
καὶ κατεχόταν ἀπὸ ἄσπονδο μίσος· ἔφερε τὸν
Ἅγιο ἐνώπιον μιᾶς Συνόδου χρηματισμένων
ἐπισκόπων. **Τ**ὸν καθήρσαν καὶ τὸν κατεδίκα-
σαν σὲ θάνατο, δίχως νὰ βγεῖ λέξη διαμαρτυ-
ρίας ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ἱεράρχη, ὁ ὁποῖος παρέ-
μεινε σιωπηλός, ὅπως ὁ Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ
Πιλάτου.

Στὶς 2 Ὀκτωβρίου 679 (ἢ 680), τέσσερις ἔν-
οπλοι τὸν πῆραν καὶ τὸν ὀδήγησαν βαθιὰ μέσα

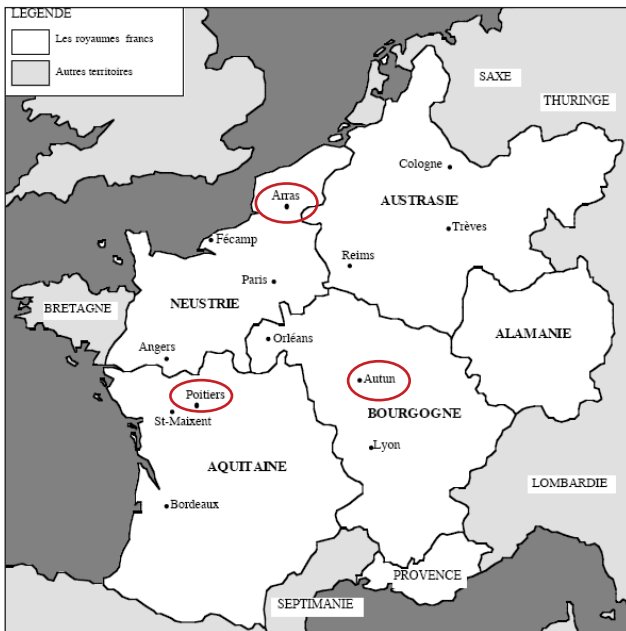
Λειψανοθήκη τῶν
Ἁγίων Βινδικτιανοῦ
(† Μνήμη: 11η Μαρτί-
ου) καὶ Λεοδεγαρίου.

στο δάσος, την στιγμή όμως της εκτελέσεως οί τρεῖς ἀπό αὐτοὺς ἔπεσαν στὰ γόνατα μπροστὰ στὸν Ἅγιο ζητώντας του νὰ τοὺς συγχωρέσει.

Μόλις ὁ Λεοδεγάριος ὀλοκλήρωσε τὴν προσευχή του γιὰ τοὺς διώκτες του, ἔτεινε τὸν αὐχένα καὶ τότε ὁ τέταρτος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά ἦταν σκληρὴ καὶ ἀναίσθητη σὰν πέτρα, τὸν ἀποκεφάλισε. **Τὸ** σῶμα τοῦ Ἁγίου ἔμεινε ὀρθό· ὁ δῆμιος τὸ ἔριξε μὲ μιὰ κλωτσιὰ στὸ χῶμα, ἀλλὰ εὐθὺς ἔχασε τὰ λογικά του καὶ ρίχθηκε στὶς φλόγες.

Λίγο ἀργότερα, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἑβροῖν, ὁ Ἅγιος Λεοδεγάριος ἄρχισε νὰ τιμᾶται ὡς Μάρτυς. **Τὸ** Λείψανό του μεταφέρθηκε στὴν περιοχή τοῦ Πουατού, ὅπου μιὰ βασιλικὴ ἀφιερώθηκε στὴ μνήμη του. **Ἐκτοτε** ἡ τιμὴ τοῦ Ἁγίου ἀπλώθηκε κυρίως στὴ Γαλλία καὶ στὸ Βέλγιο, ἐνῶ στὴν Ἰτῆν ὁ Ἅγιος δὲν σταμάτησε νὰ δείχνει τὴν πατρικὴ του στοργὴ καὶ ἀγάπη μὲ θαύματα καὶ ἐμφανίσεις.

1. Ἡ Φραγκικὴ Γαλατία ἦταν μοιρασμένη μετὰξὺ τῆς Νευστρίας πρὸς βορρᾶν, τῆς Αὐστρασίας πρὸς τὰ βορειοανατολικά, καὶ τῆς Βουργουνδίας στὸ κέντρο καὶ στὰ ἀνατολικά.

+

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησι καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!*